

Jeremjáš 20, 7 – 11 Přemlouvals mě, Hospodine, a dal jsem se přemluvit. Zdolal jsi mě a přemohl. Po celé dny jsem jen pro smích, každý se mi vysmívá. Sotvaže promluví,úpím, přivolávám násilí a zhoubu, neboť Hospodinovo slovo mi přináší jen potupu a pošklebky po celé dny. Řekl jsem: „Nebudu je připomínat, už nebudu v jeho jménu mluvit,“ avšak je v mém srdci jak hořící oheň, je uzavřeno v mých kostech, jsem vyčerpán tím, co musím snášet, dál už nemohu. Z mnoha stran pomluvy slyším. Kolkolem děs! „Udejte ho !“ „Udáme ho!“ Kdekdo z těch, s nimiž jsem pokojně žil, čeká, až se zhroutím. „Snad se dá nachytat, pak ho přemůžeme, zajmeme ho a pomstíme se mu.“ Ale Hospodin je se mnou jako přesilný bohatýr, proto moji pronásledovatelé upadnou a dál nebudou moci, velice se budou stydět, že nebudou mít úspěch, jejich věčná hanba nebude zapomenuta.

Milé sestry, milí bratři!

Slova, která v Jeruzalémě pronášel Jeremjáš: **Způsobím, že toto město bude vzbuzovat úděs a posměch; každý kolemjdoucí nad všemi jeho ranami posměšně zasykne úžasem.**

Toto praví Hospodin zástupů, Bůh Izraele: Hle, já uvedu na toto město i na všechna města kolem všechno zlo, které jsem nad ním vyhlásil, neboť jsou tvrdošíjní a neposlouchají má slova.

Uvedl jsem jenom dvě věty z Jeremjášova proroctví. A důsledek? **Sotvaže promluví,úpím, přivolávám násilí a zhoubu, neboť Hospodinovo slovo mi přináší jen potupu a pošklebky po celé dny.** A skutečně: Pašchúr, syn kněze Iméra, jenž byl vrchním dohlížitelem v Hospodinově domě, slyšel Jeremjáše prorokovat tato slova. Proto dal Pašchúr proroka Jeremjáše zbít a vsadit do klády, která byla v Horní Benjamínské bráně, u Hospodinova domu. Nazítří, když Pašchúr vyvedl Jeremjáše z klády, řekl mu Jeremjáš: „Hospodin tě nepojmenoval Pašchúr, nýbrž Magór mi-sábíb (to je Kolkolem děs) .“ **Toto praví Hospodin: „Děsu vydám tebe i všechny tvé přátele. Před tvými zraky padnou mečem svých nepřátel. Celé Judsko vydám do rukou babylónskému králi. On je přestěhuje do Babylónu a pobije mečem. Vydám též celou klenotnici tohoto města s veškerým jeho jméním a s veškerými jeho drahocennostmi, rovněž všechny poklady judských králů vydám do rukou jejich nepřátel; uloupí je, vezmou a odnesou do Babylónu. A ty, Pašchúre, i všichni obyvatelé tvého domu, půjdete do zajetí; přijdeš do Babylónu a tam zemřeš a tam budeš pohřben ty i všichni tvoji přátelé, jimž jsi klamně prorokoval.“**

Ted' už pochopíme, proč Jeremjáš řekl Hospodinu: **Přemlouvals mě, Hospodine, a dal jsem se přemluvit. Zdolal jsi mě a přemohl.** Hospodinovo povolání mu přineslo utrpení. I dnes by takové proroctví bylo klasifikováno jako šíření poplašných zpráv, a bylo by trestné. Jenže je rozdíl mezi pravým proroctvím a smyšleným šířením poplašných zpráv. **Nikdy totiž nebylo vyřčeno proroctví z lidské vůle, nýbrž z popudu Ducha svatého mluvili lidé, poslaní od Boha,** říká apoštol Petr. Je rozdíl i mezi pravým proroctvím od Boha a ubohými pokusy nedospělých křesťanů. Slyšel jsem mnoho proroctví, která se nevyplnila. Byla to taková nadšená porevoluční přání. O tom, jak celý národ uvěří. Setkáváme se i s pokusy vysvětlit, objasnit biblická proroctví. Starozákonní i Janovu Apokalypsu. Najít v nich čas, kdy se vyplní. Je to marné. Až přijde čas naplnění proroctví, **ti kdo mají oči k vidění a uši ke slyšení, porozumí,** co nám chce Bůh říct a co máme udělat. Stejně jako pochopili jeruzalémští křesťané Ježíšovo proroctví, a opustili Jeruzalém před jeho zkázou.

Nejsme proroci, a přesto máme mít účast nejen na Ježíšově **kněžské a královské službě,** ale i **prorocké. Kněžská služba** znamená obětovat se jako Ježíš pro bratry a sestry. **Královská** – vítězit nad zlem. Nad tělem, světem a d'ablem. **Prorocká** - být vidoucími. Vidět správně Ježíšovu cestu, ukazovat ji. Slovy i životem. Nemít na světové dění svůj pohled, ani pohled tohoto světa. Přijmout Boží pohled. Proto také přijmout **Boží přemlouvání.** Podříditi se zcela Bohu. Bůh nás zve, přemlouvá k účasti na svém životě. Na životě svého Syna. V některý zemích se za to platí často i životem, u nás nám zvenčí naprosto nic nebrání. A přesto existují překážky, které nám mohou zabránit žít plně s Bohem. Žít v jeho Království. Chápat jeho pravdu.

Kazatel Jiří Hurta říkal, že ďábel je jako kočka. Nezajímají ho mrtvé myši. Udělal jsem si tehdy z toho závěr. Je lepší žít jen tak navenek jako křesťan, nedávat ďáblovi příležitost, aby o mne usiloval. Jistě chápete, že to byl chabý argument. Právě takový slabý křesťan spíš upadne do své slabosti. Stane se slabou myšičkou, se kterou si zahrává nejen ďábel, ale i svět. Vládne mu i jeho tělo. Taký nás někdy svádí život tak zvaných slušných lidí. Nedělají podle mínění světa nic zlého. Jen si žijí posvém. Snadno se zamilovávají, rozvádějí, rozcházejí, ke škodě svých dětí. Jen dokáží využít skulin zákona, lidskou slabost. Jen si žijí svůj život. Neznepokojují se, co je dobré a špatné, co po nás Bůh chce, ani rozlišováním, co je hřích. Může se nám zdát, že nás Bůh zbytečně stresuje, zbytečně požaduje náš čas návštěvou bohoslužeb, starostí o bližní. Všimněme si jen, kolik bohatých televizních pořadů pro děti je v nedělním dopoledni, které bývalo věnováno bohoslužbě. I pro dospělé existují stovky televizních pořadů v desítkách televizních stanic. Tělo, svět a ďábel usilují o náš čas, o náš život.

Bůh, nebeský Otec, z nás nechce udělat morousy, kteří nepoznají nic dobrého, jejichž život je smutný, kteří se nemohou radovat z krás tohoto světa. Bůh, který stvořil pro člověka celý vesmír, který neprobádáme ještě za staletí. Vezměme si třeba jen sovu, která má tak jemné peří, zvláště roztržené, že není slyšet za letu, oči uzpůsobené k vidění za tmy, hlavu, kterou otočí téměř dokola, poněvadž neotáčí oči jako my, štětky na zobáku, kterými se řídí při klování, poněvadž nedokáže oči zaostřit, uši které jsou excentrické, proto sova slyší prostorově. A vedle ní člověka, který má v mozku miliardy neutronů, takže to vše dokáže zkoumat, dokáže nad tím žasnout. Dokáže zkoumat i svůj vlastní život. Nechci zpochybňovat výzkumy, které konají třeba i nevěřící. Vynechávají Boha ze svého výzkumu. Jistě je hodně pravdy na vývoji v závislosti na prostředí, avšak v každém případě všechny ty možnosti jsou už vloženy do jednotlivých částic hmoty. Peří se mohlo vyvinout jako jemné u sovy a hrubé u denních velkých ptáků, prachové u všech. Oči mohou být velké, jako máme my, i složené z mnoha malých oček jako mají včelky. V celém kosmu vládne různost mnoha milionů možností. A tento Bůh že by chtěl, aby jeho dítě říkalo: Lepší už to nebude, nějak to dotrám, nedá se nic dělat? Nemáme naopak hledat ne nějaké předpisy, jak žít křesťansky, ale kristovsky žít v blízkosti našeho Otce, našeho Boha? Prožívat nejen jeho blízkost, ale i jeho jednání, jeho pozornost k nám, jeho lásku? Odvážně vstoupit do překvapivého, bohatého, překypujícího života s Bohem, který stvořil celý vesmír, který můžeme poznávat? A teď chce s námi vytvářet něco většího. Něco ještě nádhernějšího. **Boží království** na malé planetě Zemi. Nebo snad v celé sluneční soustavě? Království, které se překloupí do věčnosti, až i naše těla budou proměněna do nové, věčné podoby.

Hodně věcí nám brání, abychom se nechali **přemluvit**, aby nás Bůh **zdlal** a my se vydali na tuto dobrodružnou cestu. **Co k tomu dodat?**, napsal Pavel Římanům. **Je-li Bůh s námi, kdo proti nám?** Jeremjáš k tomu říká: **Hospodin je se mnou jako přesilný bohatýr, proto moji pronásledovatelé upadnou a dál nebudou moci, velice se budou stydět, že nebudou mít úspěch.** Ať mi brání cokoli, bližní, nejbližší, moje předsudky, moje slabé tělo, stále platí: **Hospodin je se mnou jako přesilný bohatýr.**

Jsme si vědomi své slabosti i všeho, co nám brání. Jsme si vědomi i velikosti našeho Otce, Stvořitele celého kosmu. Proto volejme: **Přemlouvej mě, Hospodine, ať se dám přemluvit. Zdolej mě a přemož. Amen**